

Lacul

Mihai Eminescu

Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.

Și eu trec de-a lung de maluri
Parc-ascult și parc-aștept
Ea din trestii să răsară
Și să-mi cadă lin pe piept.

Să sărim în luntrea mică,
Îngânați de glas de ape,
Și să scap din mână cârma
Și lopețile să-mi scape.

Să plutim cuprinși de farmec
Sub lumina blândeii lune –
Vântu-n trestii lin foșnească,
Unduioasa apă sune!

Dar nu vine... Singuratic
În zadar suspin și sufăr
Lângă lacul cel albastru
Încărcat cu flori de nufăr.

The Lake

Mihai Eminescu

The blue lake inside the forest
Full of yellow water lilies
In white circles undulating
Rocks a small boat on its surface.

As I'm walking along its shores
I seem to listen and wait
From the reeds her to appear,
On my chest to lay her head.

In the small boat we may both jump,
As the water serenades us
To let the helm drop from my hand
And to leave the oars untied.

Thus we may float in enchantment
Under the moon's light so mild –
The calm breeze the reeds to rustle
Waving water to resound!

But she does not come... So lonesome
In vain I do sigh and suffer
Near the lake that is so blue
With the water lilies covered.

Translated by Fr. Ioan Ionita
August 14, 2019